

בין ששמעו שני דברים אלו, אמרו אותם תינוקות, צאו צאו! אין לכם רשות יותר לשמע! הוציא אחד מהם תפוח אחד, ונתן להם ואמר, הריחו בזה, הריחו בו. ויצאו, ומפל מה שראו לא שכחו כלום. יצאו.

הרי ממנה אחר בא ואמר להם, חברים, רבי אילאי שלחני אליכם, חכו לי כאן על פי המערה, והוא יבא ויודיע לכם דברים עליונים שלא ידעתם. שהוא תבע מתוך הישיבה שיהיה לו רשות לגלות לכם דברים. יצאו אתו וחכו על פי המערה, והיו מחזירים דברים זה לזה מפל מה שראו ולמדו שם.

בין כך הרי רבי אילאי בא מאיר בשמש. אמר לו, תורה חדשה שמעת? אמר להם, בודאי! ונתנו לי רשות לומר לכם דברים. התחברו כאחד על פי המערה וישבו. אמר להם, צדיקים אתם, שרבונוכם הראה לכם כמו העולם הבא, והרי אין לכם פחד ואימה. אמרו, ודאי הרי נשפח מאתנו דרך בני אדם, ותמיהה היא על כל מה שראינו בהר הזה.

אמר להם, ראיתם הרים אלה? כלם ראשי ישיבות לעם הזה שבמדבר. וזכו כעת מה שלא זכו כשהיו בחיים. ואלה ראשי ישיבות, כלם בראשי חדשים ושבתות ומועדים מתפנסים להר אהרן הפהן ומתעוררים אליו, ונכנסים לתוך ישיבתו ומתחדשים שם בטהר השל הקדוש שירד על ראשו, ושמן משחה ששופע עליו, ועמו מתחדשים כלם בחדושים אהובים של המלך הקדוש, עד שנקרא פאן ישיבת האהבה.

והוא לוקח בכל ישיבה, בסתר דקיק מתעופפים פנשרים לתוך

בין ששמעו אליו תרין מילין, אמרו אינון ינוקי, פוקו פוקו, לית לכו רשותא תיר למשמע. אפיק חד מנייהו, תפוח אחד, ויהב לון. ואמר, ארחו בדא, ארחו ביה, ונפקו, ומפל דחמו לא אנשו כלום. נפקו.

הא ממנא אתרא, אתא אמר לון, חבריאי, רבי אילאי שדרני לכו, תורינו ליה הכא אפום מערתא, והוא ייתי ויודע לכו מלין עלאין דלא ידעתון. דאיהו תבע מגו (דף קס"ג ע"א) מתיבתא, דיהא ליה רשו לגלאה לכו מלין. נפקו בהדיה ואורינו אפום מערתא, והו מהדרין מלי דא לדא, מפל מה דחמו ואולפו תמן.

אדהבו, הא רבי אילאי אתא, נהיר בשמשא. אמר ליה אורייתא חדתא שמעתא. אמר לון ודאי, ורשו יתבו לי למימר לכו מלי. אתחברו כחדא אפום מערתא, ויתבו. אמר לון זפאין אתון, דאחמי לכוון מאריכוון פגוונא דעלמא דאתי, והא לית לכו דחילו ואמתנו, אמרו ודאי הא אתנשי מנן ארחא דבני נשא, ותוהא איהו על כל מה דחמינן בהאי טורא. אמר לון, חמיתון אלין טוריאי, פלהו ראשי מתיבתי לעמא דא דבמדברא. וזכו השתא, מה דלא זכו פד הו בחיין. ואלין רישי מתיבתי, פלהו בריש ירחי ושפתי ומועדייא, מתפנשי לגבי טורא דאהרן פהנא, ומתערי לגביה, ועאלין גו מתיבתא דיליה, ומתחדשן תמן, בדכיו דטלא קדישא דנחית על רישיה, ומשח רבו דנגיד עליה, ועמיה מתחדשן פלהו בחדושין דרחימין דמלפא קדישא, עד דאקרי הכא מתיבתא דרחימותא. ואיהו נטיל בכל מתיבתא, בטמירו דקיק מתעפפן פנשרין גו מתיבתא דנהורא,